

[A. C. D. Petersen.]

heller ikke, da de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar om denne Tvangsakkordordning, fuldt ud dækker, hvad jeg maatte have at sige om dette Forslag.

Forslaget optræder med 88 Paragraffer, og en af de vigtigste Paragraffer er § 2, hvor der siges, hvorledes der skal gaas frem. Det er en uhyre lang Paragraf, den omfatter mere end en Side, saa at citere Paragraffen tør jeg ikke indlade mig paa. Jeg skal blot paa mit Partis Vegne udtale, at de Principper, som ligger til Grund for dette Forslag, kan vi ikke være med til at fremme. Vi kan ikke være med til at fremme Principper, som berøver Mennesker de Rettigheder, som de i Henhold til hele den nuværende Lovgivning og almindelig menneskelig Opfattelse maa anse for sikre. Talen er her om Folk, som under den lave Kroneværdi har laant Beløb mod Prioriteter i deres Ejendomme, vel vidende, at denne lave Kroneværdi efterhaanden maatte stige til den fulde Værdi. Der var jo ikke een Mand, som optog Laan i Tiden under den lave Kronekurs, uden at han regnede med, at Kronen igen en Gang vilde komme op i sin fulde Paritet, og ikke een Mand regnede med, at naar Kronen kom op i sin fulde Paritet, vilde Regeringen eller Rigsdagen eller nogen anden Magt i dette Land træffe Foranstaltninger, saa at han kun skulde tilbagebetale sin Gæld med det Beløb, som svarede til en lavere Kronekurs.

En saadan Fremgangsmaade vilde være en Retskrænkelse og vilde hidføre saadanne Følger for hele Landets Realkreditforhold, at vi vilde faa langt større Vanskeligheder ved at gennemføre dette end ved at lade Krisen gaa sin Gang. Jeg kan, som sagt, henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar. Vi anerkender ikke, at der her er Tale om en Gældskrise; det er efter vor Mening kun en Produktionskrise, og det glæder mig, at den højtærede Landbrugsminister er gaaet ind for den samme Opfattelse.

Jeg skal da forlade dette Lovforslag og gaa over til et Par Replikker til de Udtalelser, der er fremsat, efter at jeg i Gaar havde holdt min Ordførertale.

Det ærede Medlem Hr. Bording mente, at den Anskuelse bredte sig ude i Landbefolkningen, at alene Nedsikring af Prioriteterne kunde hjælpe. Jeg tror ikke, at man i Almindelighed kan sige, at den Anskuelse breder sig. Det er muligt, at den breder sig der, hvor det ærede Medlem Hr. Bording og ligesindede har gjort deres Indflydelse gældende, men i al Al-

mindelighed er der dog vist ingen private, som har ventet, at de skulde slippe fra deres Gældsforpligtelser paa den Maade, som er skitseret saavel i det radikale Forslag som i det, der er forelagt af Socialdemokratiet.

Naar det ærede Medlem Hr. Bording i Gaar var inde paa, at Nedsikringen, som jeg omtalte som en Lettelse i Henseende til det Skattetryk, der hvilede paa Erhvervslivet, betød, at man tog ud af Erhvervslivet et Beløb paa nogle Snese Millioner Kroner — 20 eller 40 Millioner, jeg fattede ikke rigtig hvor meget —, saa forstaar jeg slet ikke denne Betragtning. Disse Penge er jo ikke forsvundet. Der er dog nogle, der har Penge, og deres Købeevne er da i hvert Fald ikke forringet. Men hvis man fra den Side vil hævde, at de, der har optaget Laan under en lav Kronekurs, kun skal betale tilbage efter den lave Kronekurs, maa man dog ogsaa gaa ind paa den Betragtning, at de, der har faaet tilstaaet en Understøttelse, hvad enten den nu er af den ene eller af den anden Art, under den lave Kronekurs, og som som Følge af Kronens lave Værdi naturligvis har faaet flere Kroner, ogsaa maa være forpligtede til at afgive en forholdsmæssig Part, naar Kronen stiger til sin fulde Værdi.

Jeg forstaar endnu mindre det ærede Medlem Hr. Bording, naar han siger, at den Beskyttelse, som jeg i Gaar sagde vilde være opportun for danske Erhvervsvirksomheder, ogsaa for Landbruget — f. Eks. om vi herhjemme traf saadanne Foranstaltninger, at vi maatte fremstille vort Hvedemel og Kartoffelmel, vore Heste og en Mængde andre Ting selv —, vilde virke fordyrende, at altsaa den Hvede, som det danske Landbrug selv producerede, skulde fordyres, naar Landbruget selv skulde bruge den i Form af Mel. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem tænker sig, at denne Fordyrelse skulde finde Sted. Men jeg er dog ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Bording vil indrømme, at naar de danske Landbrugere, gældsforpligtede eller ikke gældsforpligtede, i stedsse stigende Grad gaar over til at anvende Hvedemel af amerikansk Oprindelse, saa betyder det en væsentlig Fordyrelse af deres Leveomkostninger, idet Prisen paa det amerikanske Mel som Regel ligger ca. 20 Ø. pr. kg over Prisen paa det danske.

Overfor det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen Paastand om, at det danske Landbrug har en Gældsforpligtelse, som det ikke kan bære, skal jeg sige, at det